

El president dels Estats Units, Barack Obama, s'adreça als membres de l'Associació de Veterans Americans Discapacitats (DAV) durant una convenció feta a Atlanta, el 2 d'agost passat, on va afirmar que la guerra a l'Iraq s'ha acabat.

Obama veu el final de la guerra de l'Iraq

WASHINGTON ■ Ricard González

En un discurs sobre la guerra de l'Iraq pronunciat davant de milers de veterans discapacitats, el president dels Estats Units, Barack Obama, no va parafrasejar el seu antecessor amb allò "missió acomplerta", però s'hi va quedar a tan sols un pas. Obama va reafirmar el seu compromís amb la retirada de totes les unitats de combat el proper 31 d'agost, tot assegurant que havien aconseguit l'objectiu d'establir el país àrab. La realitat a l'Iraq, però, no és tan esperançadora com va assenyalar l'inquilí de la Casa Blanca. Cinc mesos després de les eleccions legislatives encara no ha estat possible formar un govern, i el nombre de morts al juliol va ser el més alt en més de dos anys. Ara bé, mentre no esclati una nova guerra civil, l'Iraq no desviarà l'atenció del president de

dos altres fronts més importants: l'afganès i l'intern. Precisament, Obama tenia aquests dos fronts en ment quan va pronunciar el seu discurs. El suport a la guerra d'Afganistan s'ha desplomat a les enquestes, i l'ala esquerra del Partit Demòcrata li va donar aquesta setmana un seriós toc d'atenció. Un total de cent quatre congressistes demòcrates van votar contra la llei que proporcionava els fons addicionals que el Pentàgon havia sol·licitat per a la guerra de l'Afganistan, mentre que l'any anterior van ser només trenta. Davant la por que els sectors més progressistes i antiguerres del partit es quedin a casa a les legislatives del novembre, Obama va treure de l'armari l'Iraq, l'assumpte que li va permetre guanyar el seu suport a les primàries demòcrates. Al seu discurs, el president va treure pit per haver

completat la seva promesa de posar fi a la guerra de l'Iraq "de forma responsable" i d'acord amb el calendari que va anunciar poc després de prendre possessió del càrrec. Quan Obama va arribar a la Casa Blanca, a l'Iraq hi havia desplegat prop de cent cinquanta mil soldats. A partir del setembre en quedaran cinquanta mil fins a finals del 2011, que tindran com a missió formar l'exèrcit iraquí, combatre el terrorisme i protegir el personal civil que desenvoluparà tasques de reconstrucció del país. La pregunta que no va abordar Obama és què passarà després del 31 de desembre de 2011. Quan era candidat, va mostrar-se contrari a l'establiment de bases militars permanents al país àrab, una idea poc popular llavors entre els polítics iraquians. Ara bé, a vegades un veu les coses diferents des de la presidència.

LONDRES ■ Victorià Jiménez

Pèssim diplomàtic. A la tornada a l'eduardià Downing Street del seu viatge per Bangalore (Índia), el primer ministre britànic, David Cameron, va fer un pensament: "En honor a la veritat", va dir dimarts 3 d'agost, "el govern del Pakistan ha incrementat el seu esforç recentment per combatre els grups extremistes, però cal que hi posen més treball". En honor a la veritat, tanmateix, Cameron hauria d'haver revelat que dins la cort de seixanta-set delegats amb què va acompanyar-se durant les converses amb el govern indi, hi havia diversos executius de les corporacions britàniques que cotitzen a l'índex FTSE 100. Cameron hauria d'haver explicat també que les exportacions del Regne Unit a l'Índia superen els 3.500 milions d'euros i que les indústries índies donen ocupació a 90.000 ciutadans britànics a l'illa. I podria haver afegit alhora que, mentre declarava que "no podem tolerar l'exportació de terrorisme i el doble joc del Pakistan" davant cofois i satisfets empresaris indis, BAE Systems i Rolls Royce signaven un contracte amb Hindustan Aeronautics per valor de 760 milions d'euros. Al capdavant, el president del Pakistan, Asif Ali Zardari, que la setmana passada era precisament a Anglaterra per recaptar suport polític de la comunitat britànica pakistanesa, no està en posició de mostrar-se orgullós en excés: els dotze milions d'euros d'ajuda humanitària oficial del Tresor del Regne Unit són indispensables avui, quan el Pakistan s'ofega sota les pitjors riuades en vuitanta anys. Segons la Unicef, les pluges que no saben ploure han destrossat les llars de prop de tres milions de persones i han provocat, de moment, més de mil cinc-cents víctimes. Zardari, d'altra banda, tampoc no té les mans gaire netes. Membres influents del col·lectiu pakistanès al Regne Unit, com el diputat per Birmingham, Khalid Mahmood, ha refusat la invitació del mateix Zardari, a qui considera un "aprofitat" i "interessat únicament a obtenir el nostre vist-i-plau per nomenar el seu fill com a successor". Bilawal és el major dels Zardaris, té vint-i-un anys i ja presideix el Partit

El primer ministre britànic, David Cameron.

Popular Pakistanès... tot i que encara cursa estudis a la universitat d'Oxford. En qualsevol cas, el fet és que, com ha recordat l'expresident dels liberaldemòcrates —gràcies als quals governa Cameron—, el Pakistan és "essencial per a la campanya militar a l'Afganistan i per a la nostra seguretat nacional". Fins i tot el *Financial Times* ha amonestat Cameron: "El seu comportament ha estat mancat de subtilitat i ha enviat el missatge que la Gran Bretanya postcolonial està desesperada per fer negocis".

PEQUÍN ■ Iris Mir

Demostracions de força. Myeodong: zona cèntrica de Seül, hora punta i, com és habitual a la superpoblada capital, riuades de persones recorren els carrers flanquejats de comerços. Els seülesos mantenen les seves activitats quotidianes tot i que Corea del Nord hagi amenaçat per segona vegada consecutiva en deu dies de prendre represàlies físiques cap a Corea del Sud. La firma de l'armistici fa cinquanta-set anys va posar fi a les armes, però no a les disputes entre dues Corees antagòniques i dividides territorialment per límits difusos. En el moment de tancar l'edició, Corea del Sud estava portant a terme els seus exercicis antisubmarins a les disputades aigües del mar Groc, com a resposta a l'enfonsament del seu submarí el passat març i que

va deixar quaranta-sis mariners sud-coreans morts. Maniobres que el règim estalinista considera una invasió militar, ja que no reconeix els límits marítics establerts per l'ONU el 1953. Els cicles de tensió han sigut recurrents, però Corea del Nord no ha complert mai les seves amenaces d'atacar el Sud. A finals de juliol, Pyongyang va arribar a amenaçar Seül amb un possible atac nuclear si portaven a terme els exercicis militars conjunts amb els Estats Units. Les maniobres van culminar sense represàlies per part de Corea del Nord i amb la satisfacció dels militars que gràcies a la seva aliança amb Washington, Corea del Sud podria afrontar una eventual agressió del Nord. Amb tot, el ritme de vida dels sud-coreans no es veu afectat. Consumeixen moda, electrònica i cosmètica i xerren amb els amics en un dels molts *coffee shops* d'estil occidental mentre que els nord-coreans estan convençuts que el comunisme i l'austeritat són la clau de la felicitat. Socialment, la divisió és molt clara i Corea del Sud sap que no pot fer front a un col·lapse de Corea del Nord, tampoc a una guerra. Els sud-coreans s'han acostumat a fer ulls clucs a la duresa de les amenaces de Corea del Nord, de la mateixa manera que el règim de Kim Jong-il ha pres com a sistema reaccionar als tocs d'atenció de la comunitat internacional amb inti-

LA CALOR D'ESTIU TORNA A INCREMENTAR LA TENSÍO AL LÍBAN

Quatre soldats libanesos i un oficial de l'exèrcit israelià van morir la setmana passada en un enfrontament que va tenir lloc a la línia fronterera que separa el sud del Líban i el nord d'Israel. El motiu de l'intercanvi de trets foren uns arbres situats en una zona en disputa que l'exèrcit israelià va voler tallar. Aquesta escalada de la tensió entre els dos exèrcits va ser aprofitada pel líder del moviment Hezbol-

lah, que va amenaçar d'atacar Israel. Es tracta del pitjor episodi de violència que hi ha hagut en aquesta zona des de l'estiu del 2006, quan va esclatar una guerra entre Israel i els milicians de Hezbol-lah. A la imatge, un grup de libanesos intenta apagar un vehicle cuirassat de l'exèrcit del Líban que va ser destruït per foc israelià a la base de Taibeh el 3 d'agost passat.

midacions. Al marge de l'eterna i irresoluble qüestió nuclear, de les sancions econòmiques i de les repetitives rondes de negociacions a sis bandes, ara s'hi suma la qüestió de l'enfonsament del submarí sud-coreà que ha portat a una nova situació d'enroc. Seül ha encadenat dues setmanes seguides de mostres de força, els Estats Units es plantegen un nou paquet de sancions econòmiques i Pyongyang, en canvi, nega la seva implicació i qualifica els exercicis militars de provocacions. Massa soroll que ha portat els sud-coreans a optar per continuar les seves activitats habituals i a qüestionar-se si el govern pot trobar una fórmula, si és que n'hi ha, per a una constructiva relació amb el Nord.

La marina dels Estats Units ha fet maniobres a Corea.